

VOSELSKÉ LISTÍ

ČÍSLO 9 / PROSINEC 2020

Vážení spoluobčané, milí sousedé, přátelé,

podivný rok 2020 máme prakticky za sebou a myslím, že z paměti nám ještě dlouho nevymizí. Dostal jsem za úkol jeho rekapitulaci, omlouvám se tedy, že některé skutečnosti budou zmíněny opakovaně. V souvislosti s právě vytištěným kalendářem „Rok na vsi“ mě napadá, že by se dalo říci – „Rok 2020 na vsi“ – naštěstí si v kalendáři můžeme připomenout, že v minulosti se opravdu každý měsíc něco významného dělo.

I rok 2020 začal pohodově, již tradičně novoročním výšlapem s mnoha sousedy. I vepřové hody začátkem února proběhly ke vši spokojenosti a s logistickým vylepšením při výdeji pochutin našich skvělých řezníků.

S opravdu velkým štěstím jsme si ještě užili 2. obecní ples, sice na Borku, ale s tancem, zábavnými vystoupeními a s bohatou tombolou. Ale již týden na to vše společenské skončilo. Museli jsme oželeť Velikonoce, pálení čarodějnic, společné stavění májky. Nemohli jsme zopakovat prvo májový průvod, který se loni tolik líbil i sousedům z okolních vesnic. I Dny vína jsme museli vypustit.

V červnu se však zablesklo na lepší časy a třídní Dětské dny radosti se opravdu vydařily, včetně počasí. Také zásluhou a přičiněním některých našich nových

sousedů. Letadla nad Voselnem, i se sladkou nadílkou, byly zážitkem, na který se nezapomíná. Další akcí, kterou si mohli užít i dospělí, byla perfektně připravená a zorganizovaná Voselská kaštaniáda. Jak také jinak, vždyť to byl již jubilejní 20. ročník a Roman Božek mladší si dal záležet. Zázemí multifunkčního hřiště se osvědčilo a bylo náležitě využito. Začátkem září, v době rozvolnění, jsme stihli ještě společně oslavit podobně jako vloni 90. narozeniny našeho kronikáře Václava Mrázka i stejné jubileum naší milé sousedky paní Marie Vackové, které přijela popřát i třiadevadesátiletá rodačka Anna Nohavová. A to již byly v běhu přípravy a velké těšení se na naši voselskou pouť. Program byl již zcela hotov,

dokonce jsme vytiskli pozvánky, ale na poslední chvíli jsme i z bezpečnostních důvodů museli vše stopnout. Takže jsme přišli o sousedskou snídani se Swing Triem Avalon, o pivo z kašny, o průvod obcí i o veškerá odpolední vystoupení a atrakce jak pro děti, tak pro dospělé, včetně domluveného opulentního občerstvení a večerní pouťové zábavy. O vše, co nás v naší obci stmeluje. Možná nás to může mrzet o malinko méně, neboť tentokrát nevyšlo počasí. Není divu, naši objednávku na teplo a azurovou oblohu jsme stačili zrušit...

Nemohli jsme na podzim přivítat naše nové občanky, neuskutečnil se ani tradiční adventní trh výrobků dětí z mateřské školy. Děti ale samozřejmě nezahálely a jako

překvapení se někteří starší sousedé s jejich dárečky ještě setkají nebo už setkali. Tak jsme se alespoň, myslím, že na dnešní dobu i v hojném počtu, sešli o první adventní neděli při rozsvícení stromku a poslechli si pár koled. A atmosféru naší návsi, kterou zdobí betlém ze slámy, nám nevezme ani pandemie.

Provoz obecního úřadu však musí pokračovat. Kolegyně se v kanceláři střídají a jsou každému k dispozici na telefonu, či e-mailem. Chod obce se nezastavil. Zasedání zastupitelstva se konají jako dříve a všechny připravené akce se realizují a další se připravují. Nová komunikace v zástavbě K Čertíku je dnes již skoro historická záležitost, ač se realizovala teprve před půl rokem, Komunitní centrum II. roste přímo před očima (škoda, že je někomu i trnem v oku), na parkovišti u víceúčelového hřiště naši šikovní technici vybudovali další čerpací místo vody z Eliášovy štol. Také proto, aby pítka byla méně namáhána při větším odběru a především, aby ubylo aut (řidičů!),

nelogicky parkujících a ohrožujících provoz na návsi.

Na devítimístný automobil pro hasiče, tedy hlavně pro malé Ha-syčáky, máme přidělenou dotaci z ministerstva vnitra, další část ceny by měl hradit Jihočeský kraj a 1/6 pak obec.

Projekt na jakousi tůň (brouzda-liště) na louce Za Mrázů, napájenou právě studenou vodou ze štol, by se mohl v příštím roce realizovat. Právě jsme se dozvěděli, že naše žádost o dotaci byla podpořena. A další projekty na opravu místní komunikace a na rekonstrukci prostoru bývalého obchodu se připravují, aby se mohlo ještě letos požádat o dotace. Také uvažujeme o brzké výstavbě komunitní pece, o přípravě pozemku pro budoucí saunu a velkým soustem budou šatny sportovního klubu. Jsou zatím na papíře ve stádiu studie a věřím, že by se mohlo v dohledné době začít projektovat. Národní sportovní agentura snad nakonec opravdu vyhlásí slíbené dotační tituly.

Situace kolem výstavby hal v ka-

tastru obce Hrdějovice firmou CTP je napjatá. Na veřejném jednání v Hrdějovicích v sále U Kadleců, ač obec Úsilné je v podstatě ohrožena nejméně, byl hlas Voseláků slyšet nejvíce. Tedy nesouhlasný hlas. Nechci to zakřiknout, ale věřím, že nakonec vše dobře dopadne. Musíme si ale uvědomit, že pokud se opravdu podaří eliminovat logistické centrum s obrovskou zátěží kamionové dopravy, čeká nás minimálně zahuštění osobní dopravy v obci.

A co říci k obsahu tohoto čísla? Nechte se překvapit, v tomto čase hektických příprav jak časopisu, tak všech zmíněných projektů jsem většinu obsahu ještě neměl možnost přečíst. Ale vím, že zde najdeme mnoho zajímavého čtení od našich pilných spolupracovníků, především od Slávky Wróblkové. Přeji příjemné čtení!

Je škoda, a vše tomu zatím nasvědčuje, že všechny vánoční akce budou spíše komorní. Netroufnu si ani předpovídat, zda se uskuteční, alespoň třeba v redukovaném módu, naše tradiční „půlnoční“ v kapli. A co novoroční výšlap? Už se hovoří, s rozbouřenými chuťovými pohárky, i o vepřových hodech. Budou? To si dnes nikdo netroufne věštit, možná by nám poradil pan premiér...

Přeji za sebe, za obec a za obecní úřad Vám všem klidné Vánoce, imunitu proti covidu a do nového roku především pevné zdraví. A se slovy klasika – na shledanou v lepších časech.

• Pavel Kašpárek, starosta

Komunitní centrum se stane místem našeho setkávání

Ještě donedávna pokrýval prostranství Pod Kaštany trávník. Nyní tam vzniká stavba komunitního centra. Dokončena by měla být už v březnu.

Podle studie, kterou navrhl kolektiv autorů z ateliéru re:architekti je tato stavba reminiscencí dřevěných plováren, dřevěných budek převlékáren a kiosků s občerstvením u hřišť. Jde o jednoduchou dřevostavbu s prkennou fasádou a palubou loubí. Koncentruje v sobě zázemí pro Podkaštaní. Jsou tu veřejné záchodky pro akce na place, zateplený prostor pro občerstvení i pro komunitní pec, která je navržena do krytého prostoru loubí. Loubí může zároveň sloužit také jako mírně vyvýšené pódium pro pořádání koncertů a nechybí ani krytý prostor pro sezení se stolkami. Nové komunitní centrum bude zčásti zateplenou dřevostavbou se střechou z falcovaného plechu. „Okna jsou dřevěná a otevíratelná, aby mohla sloužit pro výdej občerstvení. Fasáda je z prken

natřených lazurou,“ říká spoluautor studie MgA. Ondřej Synek (re:architekti).

Komunitní centrum má být dokončeno na jaře. Jak by měla stavba, kterou jste navrhli, ožít? Můžete koncepci budovy, nám laikům, trochu představit?

Myslím si, že „gró“ domu spočívá především ve velké terase, která poskytuje specifický venkovní prostor. Bude využitelný téměř po celý rok. Může hostit vepřové hody, zpívání koled, koncerty, oslavy narozenin a až se podaří zrealizovat pec, společné pečení chleba, pizzy, možná i masa. Terasa poskytuje velký otevřený prostor s výhledem na hlavní ulici. Věřím, že se z něho stane oblíbené místo všech sousedů. Komunitní místnost bude sloužit k různým druhům setkání. Vejde se

do ní až čtyřicet lidí, bude vybavena promítací technikou, kuchyňkou, kamny a zároveň je připravena na to, aby během pouti sloužila jako výčep či kuchyně s výdejními okny. Sám jsem zvědav, jaké všechny způsoby využití vymyslíte.

Jaká byla první vaše vize při zadání?

Plán stavby Komunitního centra vznikl v roce 2013 během zpracování Architektonické koncepce obce. Původní vize byla, že budova bude skýtat prostor pro veřejné toalety využívané během poutí a slavností, minipivovar s výdejním okénkem, pec a velkou terasu. Tento plán se „po cestě“ poněkud pozměnil a z minipivovaru se stala komunitní místnost. Komunitní centrum zároveň dotváří prostor louky Pod Kaštany. Nahrazuje původní drátěný plot

a křoví a otevírá se ke všem, kteří vesnicí i jen projíždí.

Dlouhodobou vizí je Pod Kaštany vybudovat ještě budovu s velkým víceúčelovým sálem, která by prostor uzavřela ze západní strany.

Museli jste nějak slevit z vašich představ v souvislosti s požadavky a možnostmi investora, tedy naší obce?

Jediná věc, kterou jsme upravovali kvůli ceně, jsou výsuvná okna, která jsme změnili na posuvná. Jinak je projekt realizovaný v podstatě zcela podle našich prvotních představ.

— SW

Architektonická studie (2015)

Děti ve Voselnu se učily na dálku

Kvůli pandemii koronaviru se už na jaře uzavřely školy. Situace se opakovala i na podzim a děti se musely začít učit takzvaným distančním způsobem.

Sedí doma u počítače, pokud ho mají, a poslouchají své učitele, kteří jim dvakrát až třikrát týdně vysvětlují učivo, většinou z matematiky nebo českého jazyka. Pro ostatní předměty už není prostor. Udržet pozornost prvňáčků i dalších dětí mladšího školního věku není jednoduché. Pro rodiče, kteří jsou s nimi doma, i pro učitele.

Jak na distanční výuku, tedy učení na dálku, pohlíží naše sousedka Kateřina Tesařová, maminka dvou školáčků a současně učitel-

ka na prvním stupni základní školy?

„Na rozdíl od jara je pro mne osobně situace mnohem složitější,“ říká Kateřina Tesařová, která má dceru Natálku v první třídě a syna Davida ve třetí, což je pro obě děti v jejich věku kvůli distanční výuce docela náročná změna. „Je to složitější i pro mne, protože nyní je povinná distanční výuka a já jsem navíc učitelka prvňáčků. Takže, když to šlo, jezdila jsem každý den do práce do školy. Učila jsem odtud onli-

ne, protože tam mám interaktivní tabuli, abych dětem na ní ukázala, co a jak, aby to viděli i jejich rodiče, kteří se se svými dětmi učí. Měla jsem s přípravou dost starostí,“ dodává Tesařová. Maminka a učitelka zároveň přitom měla štěstí, že její manžel v tu dobu pracoval obden, takže s dětmi mohl být doma, jinak s ní jezdily do školy. „Naštěstí u nás ve škole fungovala družina. Paní vychovatelky po dobu, kdy jsem se připravovala na výuku a učila ostatní, hlídaly mé děti, které jsem pak učila až odpoledne,“ popisuje Tesařová distanční výuku, kterou měly její děti dvakrát až třikrát do týdne. „Takový druh výuky je pro všechny náročný, hlavně pro rodiče. Já jsem učitelka, umím si na výuku zajít, ale i tak celý den vyučovat nebylo jednoduché.“

Když výuka funguje normálně, tak její děti přišly ze školy, udělaly společně domácí úkoly. „Zkontrolovala jsem je a bylo hotovo. Jenže nyní jsem ‚jela‘ od rána do večera. Pro mne, jako učitelku, je distanční výuka mnohem náročnější na přípravu, na sezení u počítače, opravování, protože když něco opravuji prvňáčkům, je to složitější. Takže hodiny a hodiny u počítače, do toho dvě

vlastní děti a rodiče mých žáků, kteří mi pořád píší a chci jim být k dispozici, protože vím, jak moc je to pro ně náročné. Pro mne toto období bylo hodně vysilující,“ říká Tesařová.

Žáci prvních tříd se koncem listopadu opět mohli vrátit do škol, což uvítali učitelé i rodiče. Do školy se vrátila i dcera paní Tesařové a syn třeták zůstal doma a pokračoval v distanční výuce. Manžel si musel brát dovolenou. „Kdyby děti v následujících dnech do školy nepustili, museli by ho hlídat rodiče anebo zase manžel,“ naznačuje další případné překážky. „Ale už může chodit do školy i on.“

„Když situaci vnímám jako pedagog i jako maminka, tak dlouhodobě neprospívá nikomu. Musím říci, že mám ve třídě velice šikovné děti. Rodičům jsem teď psala pochvalný e-mail, že jim velice děkuji za práci, kterou odvedli. Protože jsem po návratu do školy mohla na výuku plynule navázat.

Ne vždy se to podaří,“ chválí si Tesařová spolupráci s rodiči svých žáků.

A jak vypadala distanční výuka dětí paní Tesařové? Seděli u počítače, Natálka měla výuku třikrát týdně, David dvakrát. Trvalo to tak zhruba šedesát minut, kdy

ji paní učitelka třeba diktovala příklady či vysvětlovala látku. Děti ale většinou jen seděly a poslouchaly, protože při takovém množství žáků na distanční výuce se toho moc vymyslet nedá. „Já osobně jsem pracovala tak, že jsem si svou třídu rozdělila na tři skupiny, abych s nimi mohla pracovat – takže jsem vyučovala v podstatě tři hodiny po sobě, aby ta výuka vůbec měla pro děti nějaký efekt,“ popisuje svůj přístup Kateřina Tesařová a oceňuje, že v tak těžké situaci bydlí s rodinou právě ve Voselnu. „Mohli jsme s dětmi chodit ven a často i do lesa. I když na rozdíl od jara je nyní venku chladněji a brzo tma. Na procházce jsme byli třeba i dvě a půl hodiny a pak se vrátili domů. Společně jsme si upekli borůvkový koláč a děti vykrajovaly vánoční cukroví.“

– sw

Konečně asfaltka. Konec bláta, louží a výmolů

S příchodem léta si oddychli naši sousedé v takzvané zástavbě K Čertíku. Po letech se dočkali. Do svých domovů jezdí konečně po důstojné asfaltové komunikaci.

Cesta k nové silnici – obrazná i ta skutečná – nebyla vůbec jednoduchá. „Když jsme tady začali stavět, silnice mezi stavebními parcelami nebyla žádná. Byla původním majitelem pozemků přislíbena, k její realizaci ale nedošlo,“ vzpomíná Jiří Smrž. „Tak jsme na vlastní náklady alespoň zpevnili cestu, abychom vůbec mohli zkolaudovat naše domy a do domů zajíždět. Zhruba za sto dvacet tisíc korun se navezl

materiál a válcem se zpevnila asfaltová drť. Práce na této provizorní komunikaci jsme si zafinancovali sami. Částku společně zaplatili všichni majitelé domů okolo této prozatímní cesty.“ Jen lehce zpevněnou šotolinovou cestu chtěli ale vlastníci okolních domů uvést do lepší úrovně podobně jako jinde v obci. „Chtěli jsme domů jezdit také po asfaltu, abychom neměli neuvěřitelně špinavé garáže a venkovní dlažbu.

A aby se voda, která se držela ve výmolech, odvedla do obecní kanalizace,“ vysvětluje Jiří Smrž. „Na náš popud pak obec loni požádala o dotaci. Podmínkou bylo, že každá domácnost, která tu bydlí, včetně majitelů stavebních parcel, přispěje na zhotovení nové komunikace pětatisíci tisíci korunami. Znamenalo to se všemi sousedy domluvit, zda jsou ochotni do toho vůbec jít. Podmínkou bylo, že musí finančně

přispět všichni. Což se stalo,“ říká Jiří Smrž, který s dalšími patnácti majiteli vše coby dobrovolný koordinátor domlouval a vyjednával.

Realizace nové komunikace začala letos v květnu, zhruba za měsíc měla firma vše hotovo. Problém nastal u vjezdů k domům. Souse-

dy původně vytvořená cesta byla bez jakýchkoliv plánů a bez kvót výšek. Stavební firma musela udělat kompromis a vyjít vstříc všem majitelům, aby rozumně zajížděli domů. Stavaři optimalizovali výšku vjezdů, nic se nemuselo bourat. „Vše se podařilo řešit bez nějakých větších stavebních

Nová obecní komunikace stála 5 406 000 korun.

Dotace z ministerstva pro místní rozvoj činila 3 547 tisíc korun, vlastní podíl obce 1 859 000 korun. Příspěvek sousedů je 595 tisíc korun (se splatností na 3 roky). Mimo dotaci byly provedeny ještě další práce (vjezdy, dlažba, kabely, veřejné osvětlení) zhruba za 190 000 korun.

zásahů,“ dodává Jiří Smrž, který ostatním zastupitelům a sousedům slíbil, že pokud se realizace povede, novou komunikaci společně oslaví. A tak si v září posou sedsku přímo na novém asfaltu spolu přípili. – sw

Cesta ke křižovatce je bezpečnější

Před lety si chodci i cyklisté oddychli. Podél rušné silnice z Voselna ke kruhovému objezdu na Pražské třídě jim začala sloužit naše nová vyasfaltovaná cesta. Jenže končila na hranici katastru naší obce, a tak všichni museli pokračovat dál právě mezi auty. Od října se už ale bezpečně dostanou k zastávce linkového autobusu, hromadné dopravy i do nákupní zóny Kruh. Na asfaltovou cestu navázal v lokalitě U Sloupu nový chodník. „S ředitelem společnosti Saint-Cobain Weber Terranova, přes jejichž pozemek nový chodník prochází, jsme uzavřeli dohodu,“ popisuje starosta obce

Borek Jaroslav Novák okolnosti, které stavbě předcházely. „Vydlážděný chodník je u vjezdů do firmy bezbariérový. Okolí zastávky linkového autobusu je navezen recyklátem. Výškový rozdíl

jsem nechali upravit, takže nástup do autobusu je bez problémů,“ dodává starosta. Nový chodník stavební firma zhotovila za měsíc, investora – obec Borek – stála bez daně 173 000 korun. – sw

Letošní Voselská kaštaniáda se povedla

Už 20. ročník tradičního nohejbalového turnaje přilákal do Voselna 13 týmů z Českobudějovicka. Naši si vedli výborně a odnesli si jeden z pohárů.

Byla to jedna z mála místních akcí, kterou se v letošním roce plněm restrikcí kvůli pandemii podařilo uskutečnit. Koncem srpna ve vlně rozvolnění patřilo naše multifunkční hřiště všem, kteří chtěli poměřit své síly v nohejbale. V tomto specifickém sportu, zrozeném v tehdejší Československu.

Hlavnímu koordinátoru Romanu Božkovi mladšímu se přihlásilo do soutěže více mužstev než v minulých letech. „Přestože účast byla limitována jen jedním hřištěm, letos se na startovní listině objevilo po dlouhé době třináct týmů. Aby se vše časově stihlo odehrát, maximální počet může být týmů čtrnáct,“ popsal účast Roman Božek. „Přijeli stálí účastníci, ale objevily se i nové tváře,“ dodal neformální ředitel turnaje Tomáš Mrázek. Oba potěšila větší účast mužstev se zastoupením domácích hráčů z Voselna.

Organizátoři oslovují stálé hráče, o turnaji informují plakáty vylepené v okolních obcích a také na sociálních sítích, především na Facebooku. Tradičně dva až tři týmy bývají vždy z Nemanic a jeden z Borku. Dále z Kněžských Dvůrů, tým Bezdreváci, mužstva z Hůr nebo Vráta.

Organizační tým

„Na přípravě se zhruba čtyři týdny kromě nás podílel Roman Božek starší, Fanda Blažek (Dlaždička), fotograf Stanislav Kříž (Pary) a hodně nám pomáhal i Pepa Straka, bývalý hokejista Motoru. Kapelu a stánek z pivovaru Budějovický Budvar jsme museli objednat mnohem dříve, zhruba tak tři měsíce před termínem akce. Náš turnaj je v pivovaru už dobře známý, takže pronájem jsme získali zdarma. S přípravou a tech-

nickým zázemím nám velmi pomohli i Radek Doležal, Zbyněk Žlůva a Radim Lehečka,“ popsal pomoc Tomáš Mrázek, který při turnaji strávil velkou část času nad startovní listinou a nad organizací jednotlivých her. Zapisoval výsledky zápasů, tabulky ve skupinách a řídil pořadí týmů.

Turnaj začal už v osm hodin registrací mužstev a hra u sítě trvala do pozdních odpoledních hodin. O občerstvení se pečlivě starala dvojice Milan Círk a Zdeněk Vlček, kteří nabízeli bramboráky, maso a klobásy. U výcepu piva pomohli brigádníci, například Lucka Jerhotová.

Po vyhlášení výsledků a rozdání cen hrála českobudějovická skupina The Sinners. Pořadatelé turnaje se shodují, že byla škoda, že nepřišlo večer více místních posedět a poslechnout si kapelu.

O postup bojovali i domácí hráči Radim Lehečka (vlevo) a Luděk Beran (vpravo)

Významná podpora obce

Vedle toho, že obec významně přispívá finančně na ceny a poháry, půjčuje i stany a turnaj propaguje ve zpravodaji, obecním časopise, v rozhlasu a dalších médiích. Starosta má nad turnajem záštitu a rozdává ceny.

„Myslím si, že každý rok je vždy o trochu vydařenější než minulý. A to je náš cíl. Letos se turnaj povedl. Poprvé jsme měli budvarský mobilní stánek a také

Mužstvo ve složení: zleva Martin Čondl (Voselno), Petr Hojsa (Voselno) a Petr Semrad se dostali až do finále, kde obsadili 2. místo

kapelu. Připravit takovou akci je však mnohem náročnější,” říká za organizátory Tomáš Mrázek.

A jak se daří oslovovat sponzory? „Jediným sponzorem je v podstatě obec a Budějovický Budvar, který nám zdarma poskytl stánek. Jiné sponzory jsme zatím nijak cíleně neoslovovali, možná to ale není špatný nápad do budoucna.”

A kde se vzala tradice turnaje? „Jako spousta dobrých nápadů i tento se zrodil u dobrého budějovického piva v místní hospodě ještě za časů, kdy se zde scházela téměř celá vesnice. Prvotní myšlenka nohejbalového turnaje se tehdy zrodila v hlavě místního sportovního všeměla Romana Božka staršího. A tak za společného úsilí místních nadšenců proběhl v roce 2001 první ročník turnaje na původním hřišti Pod Kaštany. Daly turnaji i jeho neobyčejné jméno – Voselská kaštaniáda, které nese doposud. Prvního ročníku se zúčastnilo kromě několika mužských družstev i několik družstev žen. Od druhého ročníku v roce 2002 už turnaj probíhal opravdu v soutěžním režimu a podle standardních pravidel se hrálo o pohár za první až třetí místo,” připomněl začátky ředitel turnaje Tomáš Mrázek.

— SW

Foto Stanislav Kříž

Vítězný tým Bezdreváci (uprostřed bývalý fotbalista SK Dynamo Martin Wohlgemuth)

Zbývá jen sehnat peníze

Nové kabiny a zázemí pro fotbalisty i návštěvníky zápasů našeho sportovního klubu dostávají už jasné kontury.

když zatím jen na papíře v podobě studie architektů, kteří jsou autory i projektu multifunkčního centra Pod Kaštany a dalších staveb u nás v obci. Na vizi architektů jsme se zeptali spoluautora studie MgA. Ondřeje Synka (re:architekti).

Fotbalisté potřebují při zápasech zázemí. Jak jste jejich potřeby zakomponovali do svého projektu?

Návrh zázemí fotbalistů z jejich požadavků vychází a stojí na nich. Rozměry šaten, počty sprch, to vše vzešlo z jejich požadavků. Projekt byl se zástupci klubu několikrát diskutován tak, aby byli zcela spokojeni. Zázemí v sobě integruje šatny domácích, přespolních, přípravky a rozhodčích, potom zázemí trenérů, sprchy a toalety včetně toalet pro veřejnost a klubovnu. Hlavní vtíp řešení je, že do jednotlivých šaten se vchází z venkovního loubí, což poté umožňuje to, aby všechny šatny ústily do jedné společných sprch. V návrhu tedy zcela chybí chodby, které zbytečně budovu zvětšují.

Jste autory sousedního multifunkčního hřiště. Budou některé linie a prvky podobné, anebo stavba bude naprosto svébytná?

V obou případech se jedná o dřevostavby, u fotbalistů o částečnou dřevostavbu. Obě budovy mají loubí s dřevěnými sloupy, což má dokonce i komunitní centrum. Myslím, že si budou v něčem podobné, jako bratranec se sestřenicí, i když jsou každá dost jiná.

— SW

Umělecké stopy sochaře Tomáše Prola ve Voselnu

Bronzová kašna s oslíkem, pamětní deska výrazných výtvarníků, cena pro nejlepšího místního ochotníka a lázeňské pohárky – to vše s originální invencí od uznávaného jihočeského sochaře Tomáše Prola.

Unás byl vždy tak trochu nenápadným účastníkem voselské pouti. Vysoký, nonšalantní muž v nepřehlédnutelném klobouku. Sochař Tomáš Proll.

„S Tomášem mne seznámil Petr Jachnin, syn známého českobudějovického filmového pedagoga Borise Jachnina,“ vzpomíná starosta Pavel Kašpárek. „Domlouvali jsme se spolu, jak estetickým způsobem oživit náves. Nabídl jsem mu inspiraci z japonských zahrad, konkrétně oživenou filmem Kill Bill. V něm se v závěrečné scéně pítka kašny pozvolna naplní vodou a pak klapne. Svou představu jsem nastínil Tomášovi s tím, že tam musí být dominantní oslík.“

Tomáš Proll zhotovil model a zanedlouho se kašna stala skutečností. Její slavnostní odhalení v roce 2013 umocnil svým vystoupením za účasti snad tisícovky návštěvníků věhlasný houslový virtuóz, českobudějovický rodák Pavel Šporcl. A protože čistá voda si zaslouží kvalitní nádobu k pití, Tomáš Proll navrhl pro nás stylové lázeňské pohárky v obecních barvách.

Rok po zprovoznění kašny se slavnostního odhalení dočkala bronzová pamětní deska věnovaná dvěma uznávaným regionálním umělcům – Janu Raffaelu Schuste-

rovi a Josefu Bartuškoví, kteří v obci svého času žili a působili. A jestliže se úspěšní herci Jihočeského divadla mohou pyšnit Prollovými soškami Jihočeská Thálie, naši divadelnickou cenu Oslík Oscar jen tak žádný herec nemá.

Kašna nyní žije svým životem. Svým technicky unikátním způsobem poskytuje čerstvou nechlorovanou vodu všem zájemcům. Sochař Tomáš Proll se tak stal dalším uznávaným umělcem, který po originální křížové cestě akademické malířky Renaty Štolbové umístěné v místní kapli obohatil svými autorskými nápady venkovní prostor i komunitní život v obci.

Tomáš Proll, rodák ze sousedních Českých Budějovic, vystudoval v letech 1974 až 1980 Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze.

Od roku 1994 se stal členem Mezinárodní keramické akademie se sídlem v Ženevě a Sdružení výtvarných umělců keramiků v Praze. Tomáš Proll si s námi na pouti ani jindy už nepřipije. Svoji práci opus-

til předčasně v září 2017. Návrh našeho souseda pojmenovat náves jménem Tomáše Prola, neúředně, jen tak pro nás, může možná být tichým poděkováním za vše, co pro naši obec vymyslel. – sw

Komparzistou u filmu

Loni v září mělo v kinech premiéru drama *Nabarvené ptáče* od Václava Marhoul. Film režiséra Jana Svěráka *Po strništi bos* z roku 2017 byl k vidění i v České televizi.

Děj obou snímků diváky zavádí do časů druhé světové války. V komparzu těchto filmů se objevili i naši sousedé. A jak na natáčení vzpomínají?

Jan Mráz: Nabarvené ptáče se točilo ve vojenském újezdě Boletice, kam se normální smrtelník moc nepodívá – já jsem tam před tím byl jen jednou, před mnoha lety, jako záložák na cvičení. Je tam krásná, nedotčená příroda. Respektive trochu dotčená je. Sem tam vojáci udělali asfaltku nebo betonovou cestu, bunkr a podobně. Kvůli natáčení tam vystavěli filmaři jakousi ruskou dřevěnou vesnici, kde se točily některé scény – a nakonec vesnici v rámci natáčení celou zapálili. Natáčení začíná zpravidla brzy ráno, kdy maskéři všechny herce

Jan Mráz ve filmu *Nabarvené ptáče* – Reprofoto MF Dnes

i kaskadéry „vylepší“. V našem případě nás hodně ušpinili nějakou kolomazí a sazemi, abychom všichni vypadali tak, jak si režisér představuje ruské mužiky a ženy. Pak ve stanu všichni dostanou opulentní snídani, v poledne vydatný oběd (většinou je výběr, aby ani vegetariáni neutrpěli újmu), přes den dle gusta kdykoli kafe a pití – z tohoto hlediska se nikomu křivda neděje. No a mezitím volají po různých skupinách komparz na plac, kde se tak trochu do zblbnutí stále dokola opakují scény, dokud nejsou „rejža“ i kameraman spokojeni.

Komparzu se účastní lidi všech věkových kategorií – od důchodců, přes ženy na mateřské dovolené,

studenty, děti. Vybavuji si, že jedna maminka tam byla i s dítětem, zhruba ročním – přičemž zřejmě i to dítě bralo peníze za účast. A štáb toho využil při natáčení, kdy vesnici přepadnou kozáci a vyvražďují, zapalují, znásilňují – zkrátka činnost, kterou si vojska občas zpestřují svůj těžký život. Takže domy hoří, na zemi leží mrtví, vybuchují granáty – a doprostřed návsí, do ohně a dýmu a výbuchů položili kaskadérku (jako mrtvou) a do ruky jí dali to dítě, které si vypůjčili od maminky. Kaskadérka dítě držela, aby neuteklo, přes ně skákali kozáci na koních a dítě samozřejmě řvalo – podle mě hodně a upřímně (a ani se mu nedivím). Jenže režisérovi se to

zdálo málo, tak se to jelo znovu, přidali na kouři a rámusu, dítě chudák řvalo, jako když ho na nože bere, a nakonec to bylo O. K. Řekl bych, že ta maminka asi dost litovala, že jim děcko půjčila.

Bylo tam sice hodně kaskadérů, ale mám pocit, že pro některé scény, kde měli být spíš kaskadéři, byl využit i komparz. Tak se jeden komparzista zranil při srážce s koněm, na jiného (který hrál mrtvého) kůň šlápnul a poranil mu nohu. Já jsem si bolestivě narazil žebra při srážce s jiným komparzistou. Vybíhal jsem z domu, proti mně měl běžet jiný člověk a zároveň k nám přijížděl kozák na koni, který měl do domu hodit granát, takže bylo třeba hlídat hlavně, abych se nesrazil s koněm. A přijíždějící kozák do mého domu hodil granát, který měl vybuchnout. To se zkoušelo několikrát, protože tam šlo o přesné načasování, tedy vyběhnout tak, abych měl výbuch co nejbližší za zadkem, ale ne pozdě, to mohlo být velmi nemilé.

Přijíždějící kozák sice do okna hodil jen gumový granát, ale dům byl napěchovaný výbušninou a opodál stál pyrotechnik s jakýmsi joystickem, který vzápětí po odjetí koně a mém odběhnutí nálož odpálil, což dům zdevastovalo. Klaplo to naštěstí přesně, krásný výbuch, přežil jsem, a štáb nás odměnil potleskem; takže nebyť naražených žeber, dobrý. Takových scén se tam točilo hodně – vlastně ani jiné než takové, tam nebyly. Jedna scéna mohla být velmi zajímavá; mělo jít o to, že

kozáci budou brutálně znásilňovat nahou kaskadérku. Ale to jsme se „těšili“ marně, protože štáb bohužel veškerý komparz vypakoval pryč a bylo to bez nás. Některé scény, které se točily, jsem pak ve filmu neviděl. Např. nějaký chovatel tam měl své krávy, které se taky měly účastnit. A měla být scéna, kdy z hořícího domu vyvádějí hořící(?) dobytek. To jsem si říkal, že asi bude mazec. Ale kráva byla vcelku v pohodě. Polili ji záda nějakou hořlavinou a zapálili (nejspíš nějaký ten „studený“ oheň) a kráva se tvářila s ohněm na zádech celkem spokojeně a v klidu si přežvykovala. Do filmu scénu nedali, asi se režisérovi zdála málo akční...

Takže, to jsou mé drobné postřehy z natáčení filmu *Nabarvené ptáče*. Každopádně strávil jsem v Boleticích zajímavý týden a z toho týdne jsem se pak ve filmu mihnul asi tak tři vteřiny... Loni na podzim jsem byl v komparzu při natáčení filmu o Beethovenovi, což bylo v německé produkci. Točilo se v Krumlově, především v zámeckém barokním divadle, v historických kulisách a kostýmech. Také velmi zajímavé – jeden den byly kostýmní zkoušky v Praze, druhý den pak natáčení v Krumlově. Němci byli takoví preciznější, hodně se opakovaly scény pořád dokola, rozhodně tam bylo míň hluchých míst, víceméně jsme byli pořád v akci. Bylo to dost únavné, od pěti ráno až téměř do půlnoci.

Odtud mám zajímavou zkušenost se smíchem. Seděli jsme jakoby

v divadle (respektive spíš „polosedě“, protože tam nejsou křesla, ale jakési lavice, ve kterých se dá napůl sedět a napůl stát – nevím, jak to naši předkové dělali, že tam vydrželi, je to krajně nepohodlné) a jela proti nám kamera na jeřábu a měli jsme se hodně smát něčemu na jevišti. A to se jelo pořád dokola a režisérovi se pořád zdálo, že se smějeme málo. A to mě fakt hodně bolelo břicho. Zkuste se hodinu jakoby smát a uvidíte.

Judita Mikešová: Je den jako každý jiný, ale místo do práce vyjíždíme se sousedkou Kateřinou Lencovou a Františkem Lencem nejmladším do města Slavonice. Účastníme se natáčení jako komparz ve filmu *Po strništi bos*. Má-

Judita Mikešová při kostýmní zkoušce před natáčením filmu *Po strništi bos*

Jan Mráz při natáčení filmu *Beethoven*

me za sebou kostýmovou zkoušku ve velké sokolovně, kde se převlékáme a dostáváme informace kdo, kdy a kde bude obsazen při natáčení. Režisér filmu Jan Svěrák vše v klidu a úsměvem vede a naviguje. V komparzu je zastoupené velké množství lidí od mužů, žen a dětí veškerých věkových kategorií. Máme štěstí, že

František Lenc nejmladší byl v komparzu filmu Po strništi bos

tento natáčecí den je krásné počasí a svítí sluníčko, které však na jednu naruší burácení a hřmot: na náměstí vjíždí tanky. Je to velice zvláštní pocit, kdy se pod vámi vše začne chvět a užíváte se do úplně jiné doby, situace a teprve si uvědomujete, co museli lidé v této době prožívat. Všechny natáčecí dny byly velice krásné a zároveň je to velká zkušenost, na kterou člověk asi nikdy nepomene

— SW

Střechy se opět vánočně rozzářily

Adventní rozsvěcení střech v naší venkovské čtvrti K Čertíku se už stalo tradiční milou sousedskou akcí. Mráz nemráz, střechy je nutno rozsvítit! Nejen pro děti, aby věděly, že Vánoce už jsou za dveřmi. Popít punč nebo svařáček, ochutnat všechny ty sladké i slané dobroty je důvodem se sejít a popovídat. Tisíce světél do okolí hlásí, že advent je ve Voselnu doma.

O čem se psalo ve Voselnu skoro před sto lety?

Zatímco náš obecní tištěný časopis Voselské listy dostane do poštovní schránky každá domácnost, v roce 1924 tomu bylo v obci jinak. Místní Vzdělávací a ochotnický spolek Čechoslovák ročně secvičil a nazkoušel „nejméně“ tři divadelní kusy (jak v historických dokumentech vyhledal náš kronikář Václav Mrázek). Divadelnická činnost ochotníků ale nestačila – toužili mít svůj vlastní časopis. A tak v červnu 1924 po dlouhých diskuzích nejen o obsahu a formě vyšlo první číslo. Časopis dostal poetické jméno Jitřenka. Kromě postřehů ze života vesnice obsahoval také články víceméně s tematikou národních symbolů (Jan Hus, Bedřich Smetana) ale i rubriky Momentky z přírody nebo O historii včelařství.

Duší časopisu byl učitel místní obecné školy Josef Bartuška mladší, který později spoluzakládal významné českobudějovické umělecké sdružení avantgardně orientovaných výtvarníků a literátů Linie (1930–1938).

Voselský časopis Jitřenka vycházel v jediném(!) výtisku. Josef Bartuška ho psal ručně, stránky zdobil svými tištěnými linoryty. Fotografie se

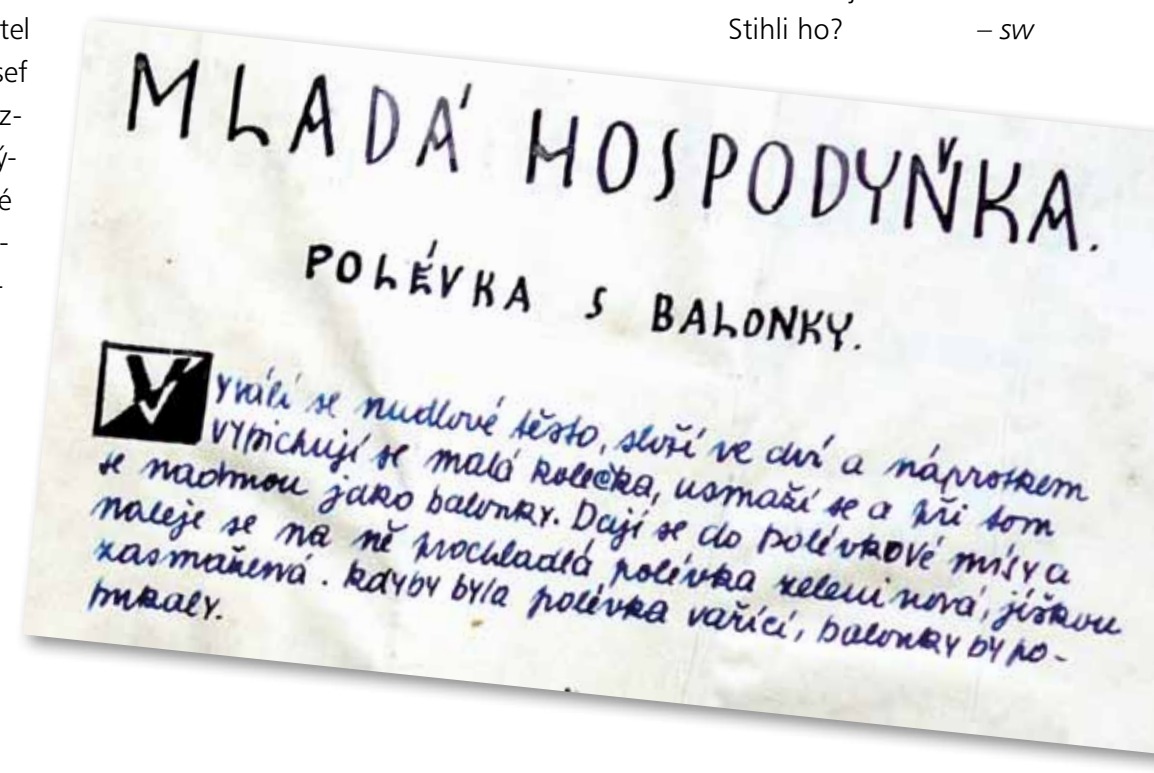

vlepovaly. Časopis byl svázan ozdobnou šňůrkou a sousedi si ho navzájem půjčovali. Po přečtení ho zase poslali „dále“.

Zalistrovali jsme v dochovaných výtiscích, které máme v digitalizované podobě. Protože staré recepty jsou skvělou inspirací pro dnešní dobu, protentokrát přinášíme z rubriky Mladá hospodyňka návod, jak zpestřit „fádní“ polévkový vývar balonky.

V letošním roce se naši sousedé, především rodiny s dětmi, domluvili a společně se občas vypravili na nějaký ten výlet po Česko-budějovicku. Někdy autem, jindy na kole, ale občas i vlakem. Právě vlakem na své výlety cestovali v roce 1924 i voselští ochotníci. Sraz měli ve 4:15 před zdejší školou a vlak jim z českobudějovického nádraží odjížděl v 5:50.

Stihli ho? — SW

Anna Nohavová: Na Voselno i rodiče vzpomínám moc ráda

Třidevadesátiletá rodačka z naší obce žije sice nedaleko „za humny“ v Hluboké nad Vltavou, k nám se ale i přes svůj úctyhodný věk občas podívá.

Letos v září při oslavě narozenin Marie Vackové v obecní hasičárně

Zatím naposledy jsme se s ní setkali začátkem září při oslavě 90. narozenin Marie Vackové v hasičárně. Paní Nohavová byla tak trochu jedním z „dárků“ oslavenkyně. Obě ženy si občas telefonují a zavzpomínají na maminku paní Nohavové. Marie Kráslová se dožila 109 let. Svého času byla nejstarší obyvatelkou České republiky a skoro celý svůj dlouhý život prožila u nás, ve Voselnu.

Jak vzpomínáte na své dětství?
Bylo to fajn.

A kde jste si jako děti hrály? Nebo jste pomáhaly rodičům?
Když bych mluvila za sebe, tak po žních jsem chodila coby dítě sbírat klasy na pole, co tam zůstaly ležet. Krmily se jimi slepice. Ale abych začala od začátku.

Moje rodiče, když se vzali, postavili si v roce 1926 domek. Stojí naproti Jerhotovým. Dnes má přístavbu. Tehdy byl malý, měl jenom dvě místnosti, třetí byla komůrka. Narodila jsem se o rok později v roce 1927, matce už bylo devětadvacet. Vyrůstala jsem s bratrem. Byl mladší, loni zemřel.

Do obecné školy jste chodila tady...

Do školy se chodilo v dřevákách, v chodbě jsme je zouvali. Tam stála celá řada dřeváků. Ve třídě jsme nosili takové tlusté ponožky, na podlaze byla prkna. Topilo se v kamnech. Když mi bylo devět let, zaváděla se do obce elektřina. Škola fungovala tam, kde je dneska obecní úřad. Byla to dvoutřídká.

A jak vzpomínáte na rodiče?

Na oba rodiče vzpomínám velice ráda. Byli to lidé, kteří si zaslouží úctu. Otec dělal cestáře. Dřív byly silnice buď státní, nebo okresní.

Vloni si Anna Nohavová nenechala ujít tradiční Svatováclavskou pouť

Státní byly asfaltové, okresní byly prašné. Můj táta dělal na té prašné silnici. Byla to těžká práce. Okolo silnice byly stoky zarostlé trávou. Naši si během času pořídili krávu, kozy, prase, husy, slepice – to se vše na vsi drželo. Trávu ze stok maminka s tatínkem ručně vysekávali kosou, to byla velká makačka. A vozili si ji domů na trakaři. Tam jsme ji sušili. Naši si pronajali obecní pole u Borku čili u Bídy. Pak jsme měli pronajaté ještě dvě louky, říkalo se tomu místu Uhelny. Byly tam hromady odpadu z Rudolfova.

Na koho z Voselna ráda vzpomínáte? S kým jste kamarádila?

Z kamarádek už tu nikdo nežije. Když mi bylo jedenadvacet, vdala jsem se na Hlubokou.

Čím jste se živila?

V roce 1942 jsem šla do Sezimova Ústí k Bařům, do strojíren. Jedna moje kamarádka tam byla už zaměstnaná, tak jsem šla taky. Byl tam internát, kde jsme spolu bydlely. Vyráběly jsme součástky. Když jsem tam byla posledně pozvaná se podívat, zavedli nás do jedné z místností, v ní stály čtyři automaty, které chrlily jeden výrobek za druhým. Za nás měl každý svůj stroj a vyráběli jsme podle výkresů součástky. Musely pak projít kontrolou. Když jsem je pak přinesla kontroloru panu Grossmannovi, řekl mi: „Můžu ti Aničko věřit, vid? Dodal, že odvádím dobrou práci a mé výrobky odnesl přímo do kalírny.

Marie Kráslová

– maminka Anny Nohavové, žila ve Voselnu ještě do svých 102 let. Vitální stařenka zažila mnohé. Coby dítě vítala na návsi císaře, který jel do lázní v Libníči. Zažila velkou větrnou smršť, která se přes ves prohnala v roce 1916. Nerada vzpomínala na období kolektivizace. Říkávala, že tuto dobu by ze své paměti nejraději vymazala. Marie Kráslová odešla z tohoto světa coby nejstarší Češka v červenci 2008 v nedožitých 110 letech. Na fotografii je zachycena v roce 2004 při mši na návsi během naší Svatováclavské pouti.

Do jakého období svého života byste se chtěla vrátit?

To je otázka! Na tu nejde rychle odpovědět!

Tak jich řekněte víc...

Určitě do dětství. A pak přeskočit období do doby, kdy jsem se podruhé provdala. Můj manžel byl zlatý člověk a prožívali jsme spolu opravdu pěkné chvíle. Rád cestoval, já taky... Když můj první muž zemřel, měla jsem čtyři děti. Nejstaršímu synovi bylo deset let. Byla jsem sama asi šest let a pak jsem se podruhé vdala.

A jak vzpomínáte na maminku? Dožila se 109 let a svého času byla nejstarší obyvatelekou republiky. Do svých 102 let žila ještě ve Voselnu.

Když už byla starší, jezdila jsem za ní z Hluboké na kole tak třikrát týdně. Pak jsem jí měla u sebe.

Jak se vám líbí kašna na návsi?

Oslík? Ten patří do vsi. Škoda, že letos nebyla pouť.

Naši obci dáváte pravidelně finanční dar, proč?

Už mám zase připravenou obálku... až se tu někdo objeví, po kom ji mohu poslat... vždycky říkám, že je to jakoby pro oslíka na otýpku sena...

Když srovnáte dnešní Voselno s vesnicí vašeho dětství? Jak se proměnilo?

Jste blízko Budějovic, postavilo se tu spousta nových domů. Ještě, že tu nemáte paneláky. Říkala jsem jednou starostovi Pavlu Kašpárkovi – Pavle, ty se o to tak staráš... a on mi řekl, kdyby se se mnou nestarali ostatní lidi okolo, já bych to nedokázal.

– SW

Marie Vacková: 90!

Devadesát let života je úctyhodné. Zaslouží si proto pěknou oslavu! Významné jubileum naší milé sousedky Marie Vackové jsme společně oslavili v čase rozvolnění epidemických opatření začátkem září v naší hasičárně. Rodačku ze šumavské malebné vesničky Mlýny nedaleko Vacova potěšila především společnost sousedů a zástupců obce. Naroznění tak oslavila se sousedy, které dlouhá léta zná také i coby bývalá účetní obecního úřadu. K dobré pohodě všem zahrál na harmoniku Honza Novotný a děti z Paloučku zazpívaly i něja-

kou tu šumavskou písničku. Oslavenkyni překvapila triadevadesátiletá zdejší rodačka Anna Nohavová, která přijela s dcerou z nedaleké Hluboké nad Vltavou a připila si na další dlouhá léta ve zdraví.

„Všem bych moc chtěla poděkovat za společné chvíle a za krásné dárky. I za ty, které mi sousedi přinesli jen tak domů,“ řekla dojatá Marie Vacková.

Mezi mnohými dárky byla objemná publikace o rodné Šumavě i nádherný dort s egyptskou pyramidou, který se tak stal vzpomínkou na šestileté období strávené

pracovně s manželem v Egyptě. A dárek srdci patrně nejbližší? Podzimní výlet do rodného kraje....

– SW

Naši „devadesátníci“ mají dohromady skoro 300 let! Zprava: Marie Vacková (90), Anna Nohavová (93) a Václav Mrázek (91).

Dvě otázky pro zastupitele

Redakce obecního časopisu Voselské listy pravidelně přináší názory a postoje zastupitelů. V tomto čísle jsme všem devíti zastupitelům položili tyto dvě otázky:

1. Letošní rok byl kvůli pandemii poněkud atypický. Přesto, co se podle vás povedlo?

2. Myslíte si, že nám v obci ještě něco chybí?

A jak zastupitelé odpověděli?

Pavel Kašpárek

1. Ano, veškerá opatření omezila chod úřadu navenek, k občanům, především na elektronickou a telefonní komunikaci. Vnitřní chod úřadu a obce omezen nijak nebyl. I přes veškeré restriktce se podařilo zrealizovat dlouho očekávanou opravu komunikace v zástavbě „K Čertíku“. Zahájili jsme výstavbu komunitního centra. Jak zdárně pokračuje, můžete denně vidět na vlastní oči. Pořídili jsme velký stan a další nůžkové stany pro pohodlí při našich společenských akcích. Opravili jsme venkovní nasvětlení naší kaple. Velký dík patří našim sportovcům, především Ludkovi Fürstovi. Zvládli zajistit dotaci, zrealizovat automatickou

závlahu fotbalového hřiště a zdárně vyúčtovat dotaci.

2. Na první pohled se zdá, že akutně nám nic nechybí, kromě možnosti setkávání se, a tedy i při tradičním adventním programu. Přesto, nejen na popud vrchnosti, která slibuje velké dotace, abychom se z krize proinvestovali... připravujeme spoustu dalších projektů. Přes veškeré, více jak dvacetileté marné úsilí omezit tonáž na průtahu obcí se snažíme alespoň o realizaci potřebného přechodu na návsi – s omezením rychlosti. Teď je na tahu policie, zda nám záměr schválí! Nové kabiny a zázemí našich sportovců jsou již ve stádiu studie. Do Vánoc bude připraven projekt na opravu další místní komunikace. Projekt na jakési brouzdaliště s vodou z Eliášovy štolky na louce „Za Mrázů“ je ve stadiu žádosti o dotaci. Znovu budeme žádat o podporu rekonstrukce prostor bývalého obchodu. Budeme se snažit zahájit přípravu pro stavbu sauny, ač přímé dotace na saunu jako takovou zatím neexistují. Také zjišťujeme, jak a za kolik lze postavit komunitní pec, na kterou je připraveno místo pod střechou komunitního centra. Potřebujeme doplnit příslušenství našeho traktoru.

Radek Doležal

1. Podle mého názoru jsme začali rok dobře, povedly se plesy i vepřové hody. Pak bohužel přišla první vlna covidu-19 a přišli jsme tak o Den vína. Jedna z věcí, která se nám podařila uskutečnit, byly tradiční Dětské dny radosti, které se i v této době povedly na výbornou. Po velkých prázdninách na nás čekala druhá vlna covidu-19, která odepsala veškeré akce do konce roku, ale nevadí. Jak se říká, co nás nezabije, to nás

posílí. Věřím, že příští rok bude lepší a bez omezení se všichni zdraví zase sejdem.

2. Jestli se na nás štěstí usměje a vyjdou dotace, mohl by se dotáhnout rozpracovaný projekt na zázemí pro sportovce v blíz-

kosti fotbalového hřiště. Jako další věc, která by se měla v blízké době vyřešit, je sklad na obecní věci (technika, vybavení pro kulturní akce...). Přeji všem klidné vánoční svátky a šťastný nový rok 2021!

Marie Havránková

1. V tomto roce byl koronavirovým vlivem bohužel velmi utlučen společenský život v obci. Většina akcí musela být zcela zrušena. Ale tam, kde to bylo možné, byly tyto akce uskutečněny i za cenu jejich případného pozměnění, za což jsem ráda. Dále zmíním dvě zásadní věci, které se podle mého názoru letos povedly a jsou důležité pro život v obci. První je, že se rozvířila diskuze ohledně výstavby hal v lokalitě u Makra. Investor z veřejného projednávání tohoto záměru v Hrdějovicích, a i z petice, která byla následně sepsána, ví, jaký je názor veřejnosti na tuto akci. A investor bude muset na tuto skutečnost také reagovat a vzít ji v potaz. A druhou věcí je zahájení výstavby

komunitního centra, kde byl na jaře vybrán dodavatel a v současné době probíhá jeho výstavba.

2. Opakovaně řešíme zmírnění a omezení dopravy přes naši obec. V současné době se jedná o zřízení přechodu pro chodce u mateřské školky. Tuto věc je nutné dořešit. A jako druhou věc, která ještě chybí, jsou ucelené skladovací prostory pro potřeby obce.

Jan Fous

1. V tomto roce se povedlo zrealizovat zdařilou architektonickou studii fotbalových šaten a zázemí pro místní sportovce, která by měla nahradit současnou nevyhovující stavební buňku na fotbalovém hřišti. Tato studie vznikla ve spolupráci a za připomínek zástupců místního sportovního klubu. Další akcí byla realizace „nové kašny“ na vodu z Eliášovy štolky, která vznikla svépomocí a za minimálních finančních prostředků na parkovišti u hřiště. Hlavní cíl je odlehčit provozu a problematickému parkování lidí čerpajících vodu z kašny u kapličky. V létě se podařilo z dotačního programu a za finanční pomoci obce a vlastníků přilehlých stavebních pozemků realizovat místní komunikaci v zástavbě „K Čertíku“. V tomto roce započala výstavba dlouho plánovaného Komunitního centra II a stavba probíhá dle časového harmonogramu. Koncem roku započaly přípravné projektové práce na poslední nezpevněné komunikaci v obci v ulici „K Pomníku“. Hlavní je, že se nám všem podařilo zvládnout covidovou dobu. I když

první vlnu jsme skoro nezaznamenali, tak druhá podzimní vlna některé z nás méně či více postihla.

2. Myslím, že obci chybí skladovací prostory pro obecní inventář. Do budoucna bude třeba tento problém řešit, jelikož obec vlastní omezené skladovací objekty a stavební pozemky. V obci chybí obecní hospoda s podporou obce. Ta současná, která funguje občas a občas je zavřená, nevyhovuje standardům dnešní doby. Komerční nájem v dnešní covidové i v budoucí necovidové době bude pro současného nebo budoucího pronajímatele velice zatěžující. Myslím, že prostor po bývalém obchodu v budově obecního úřadu by byl ideálním a důstojným místem. Vzhledem k chystané komerční výstavbě v katastru obce Hrdějovice by bylo dobré se opět

pokusit o omezení tonáže dopravy v obci zákazovou dopravní značkou omezující průjezd motorových vozidel nad 6 tun (nákladní doprava), když už fungují objízdné trasy pro nákladní dopravu (napojení na D3 a E49).

Karel Wróbel

1. Letošní rok tak trochu kulhal a některé obecní akce se vzhledem k omezením neuskutečnily, přesto se chod obce nezastavil. Dokončila se oprava místní komunikace v zástavbě „K Čertíku“. Z této opravy mají radost i děti, na tak rovném povrchu se krásně jezdí na koloběžkách a kolech a také se dá na černý asfalt malovat křídami. Konečně byla zahájena stavba komunitního centra a v průběhu stavby se jeví, že to bude velice pěkný a zdařilý obecní objekt. Sportovci dotáhli ke zdárnému konci umělé zavlažování fotbalového hřiště. A také začala příprava projektu kabin pro sportovce. Stavba nápaditá a i nám divákům poskytující elegantní prostor ke sledování dění na hřišti. Jen ty peníze...

2. Ano. Chybí omezení rychlosti a váhy projíždějících vozidel obcí a možnost bezpečného přecházení vozovky před školkou. Jednání o realizaci značeného přechodu pro chodce před školkou

je prvním drobným, ale velmi důležitým krůčkem. Chybí obecní skladovací prostory. Inventář obce stále narůstá, a tak je třeba hledat řešení již nyní, v předstihu a s výhledem do budoucnosti. Vybudovat prostory tak, aby byl dobře chráněn majetek obce a aby nebylo nutno před každou akcí se vším složitě manipulovat a převážet na vzdálená místa. Co ještě chybí? Jen heslovitě: opravit komunikaci nad pomníkem, naučit sousedy parkovat tak, aby nebyla každá naše ulice cvičštěm v kličkování, využít vodu ze štolý smysluplně v krajině. No a rozhodně najít obecní prostory pro hospůdku, místo pro sousedská setkání a místo, kde prostě vyřešíte a seženete leccos.

Jiří Smrž

1. Tento rok byl opravdu velmi těžký pro každého z nás. Nikdo nezažil, ani ti nejstarší sousedé, takovou to situaci, aby celou zemi paralyzovala pandemie. Covid-19 ukázal, že je v naší vesnici spousta dobrých lidí. Příkladem

byla rychlá reakce paní Lídy Peterkové, která šla pro sousedy roušky, když bylo všude nedostatek ochranných pomůcek. Všem, kteří pomáhali, patří velký dík. I přes spoustu omezení v první a druhé vlně se zastupitelstvo scházelo k projednávání důležitých věcí, které zajišťují chod obce. Podařilo se nám dokončit projekt komunikace v zástavbě „K Čertíku“, podařilo se zahájit stavbu Komunitního centra Pod Kaštany, podařilo se podpořit petici sousední obce proti stavbě logistického centra u Makra, podařilo se dohodnout s obcí Borek dokončení kousku chodníku u Normy, podařilo se zrealizovat přípravu projektu kabin pro sportovce, daří se čím dál více našim malým hasičům a také se podařilo najít nového nadějného provozovatele hospody. Z mé pozice jsem smutný ze zrušení téměř všech kulturních akcí. Ale musím říct, že na letošní Dětské dny radosti budeme dlouho vzpomínat.

2. V obci je stále co zlepšovat. V obci mi chybí přechod pro chodce a omezení rychlosti přes náves. Zastupitelstvo připravuje projekt přechodu pro chodce, který se snad podaří zrealizovat v příštím roce. Další důležitou věcí, která v obci chybí, jsou obecní skladovací prostory. Obec má spoustu věcí, které potřebují správné místo pro uskladnění. Nejedná se jen o techniku, ale také o sety lavic, stany, náradí a jiné věci. Nyní jsou věci na několika místech, a ještě ne všude v obecních prostorách.

Jana Beritová

1. V této nešťastné době se nám kupodivu uskutečnila většina plánovaných akcí. Krom tradiční pouti zrušena byla některá divadelní představení a také se nekonal Den vína ve Voselnu. Velmi se povedl se obecní ples, Dětské dny radosti a v září hasičská soutěž. Jak dopadnou další akce, se uvidí podle rozvolnění vládních opatření.

2. Co nám chybí a moc, jsou skladovací prostory.

Radim Lehečka

1. Z pohledu obce se pandemie dotkla zejména kulturních akcí. Investiční záměry jsme realizovali podle plánu. V první řadě se podařilo dokončit rekonstrukci ulice v zástavbě u výběhu oslíků. Dále jsme rozjeli stavební práce na komunitním centru, což jistě potěšilo obyvatele návsi. Vybudovali jsme nové odběrné místo na vodu ze štolý na parkovišti u víceúčelového hřiště. S dětmi jsme si užili, i přes počáteční obavy v souvislosti s pandemií, Dětské

dny radosti. Fajn byl i turnaj v nohejbalu, ve kterém jsme sice nestáli nahoře na bedně, ale nálada byla skvělá. Osobně mám určitě velkou radost z úspěchu našich hasičských družstev, zejména znovuzrozeného družstva žen, na hasičských závodech, které jsme letos po pěti letech pořádali u nás v obci.

2. Často se bavím s našimi sousedy a občas vyslechnu i zajímavé náměty pro další rozvoj obce. Jedním z posledních impulzů bylo například vybudování beachvolejbalového hřiště nebo tradiční venkovní pec na chleba. Problém v možnosti jejich realizace však začíná hned u financí. Nicméně není vyloučené, že právě některý

z těchto návrhů někdy v budoucnu vybudujeme. Hodně změn přinese otevření komunitního centra. Zázemí v obci máme i díky tomu, věřím, dobré. Těším se, že s novým centrem přibudou také další dobrovolníci, kteří se zapojují do příprav a realizace obecních akcí.

Josef Neubauer

1. 1. Myslím si, že se přes všechny překážky povedlo dost věcí, jen namátkou: nová komunikace v zástavbě „K Čertíku“, dále 2. ples obce, mobilní rozhlas, vepřové hody, začala realizace

komunitního centra. A připravují se další projekty – sousedé s nimi ještě nejsou seznámeni, ale zastupitelstvo na nich pilně pracuje.

2. Na podobnou otázku se Voselské listy již ptalo v loňském roce. Kolik lidí, tolik názorů. Z mého hlediska v současné době obec pálí pata v oblasti uskladnění mobiliáře obce. Jeho množství se utěšeně zvětšuje, jen chybí jeho kvalitní uskladnění.

• Přípravila a fotografovala Stanislava Wróbllová

Ať je rok 2021 k nám všem přívětivější
a plný naděje!